

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618200973
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7618200973.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, proti žalovanému E. o zaplatenie 1.817,40 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 9Csp/20/2018-68 z 25.10.2018 v znení opravného uznesenia 9Csp/20/2018-81 zo 14.11.2018 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom v znení opravného uznesenia č.k. 9Csp/20/2018-81 zo dňa 14.11.2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.186,26 € spolu s 0,55 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.186,26 € od 13.9.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku (III.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 1.817,40 € s 0,55 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.817,40 € od 13.9.2015 do zaplatenia a so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % ročne zo sumy 1.817,40 € od 13.9.2015 do zaplatenia, spolu do výšky 1.500,- € a po dosiahnutí tejto sumy ďalej len s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.817,40 € až do zaplatenia, náhradu nákladov spojených s mimosúdny uplatnením pohľadávky vo výške 91,94 € a trovy konania, zo záväzkového právneho vzťahu strán založeného zmluvou o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500103012 zo dňa 19.2.2015 (ďalej tiež len „úverová zmluva“). Žalobca tvrdil, že na základe zmluvy o revolvingovom úvere poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 1.500,- €, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi v 42 mesačných splátkach po 47,17 € (z toho istina 35,71 € a úroky 11,46 €) a so splátkou podľa Dohody o poskytnutí služby mesačne 34,70 €, t.j. celková splátka mesačne 81,87 €, s poplatkom za poskytnutie úveru 150,- €, s dátumom splatnosti prvej splátky úveru 1.4.2015 a poslednej splátky 1.9.2018, RPMN úveru 25,16 % a s priemernou RPMN ku dňu podpísania zmluvy 34,42 %. Na základe úverovej zmluvy bola žalovanému zaslaná na účet suma 1.350,- € a podľa tvrdenia žalobcu sa žalovaný dostal do omeškania s plnením záväzku už pri 3. splátke, do času zosplatenia úveru napokon uhradil len sumu 163,74 €. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v omeškaní so zaplatením splátky č. 3 viac ako tri mesiace, žalobca pristúpil k predčasnému zosplateniu úveru a dlh žalovaného po zohľadnení ním zaplatenej

sumy 163,74 € ku dňu predčasného zosplatnenia (13.9.2015) predstavoval sumu 1.817,40 € (nesplatenú sumu úveru a úroku). Z dôvodu omeškania žalovaného s plnením záväzku, žalobcovi vznikol nárok aj na zmluvnú pokutu podľa čl. 8 ods. 8.1 zmluvy vo výške 0,04 % denne zo sumy 1.817,40 € od 13.9.2015 do zaplatenia a podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka tiež na úroky z omeškania vo výške 0,55 % ročne z dlžnej sumy za podmienky, že pokiaľ tento úrok z omeškania a zmluvná pokuta prekročia sumu poskytnutého úveru vo výške 1.500 €, žalobca odo dňa nasledujúceho po dosiahnutí tejto sumy si uplatňuje len 5,05 % úroky z omeškania ročne z dlžnej sumy. Žalobca pred podaním žaloby zaslal žalovanému niekoľko upomienok a pokus o zmier, avšak bezvýsledne, a preto žiadal od žalovaného tiež náhradu v sume 91,94 € titulom nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel z preukázania týchto tvrdení žalobcu; navyše tiež zistil, že podľa úverovej zmluvy predstavovala ročná percentuálna miera nákladov úveru (ďalej len „RPMN“) - 25,16 %, priemerná RPMN bola 34,42 %, ročná úroková sadzba 17,68 %, že pre prípad omeškania sa strany v úverovej zmluve dohodli na povinnosti dlžníka zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 0,04 % dlžnej sumy za každý deň omeškania, t.j. 14,6 % ročne a celková čiastka, ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť, činila 2.131,14 €. Podľa zistenia súdu žalovaný na úverový záväzok v stave po zosplatnení (1.817,40 €) neuhradil ani jednu splátku. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. g/, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 2, § 54 ods. 1, § 544 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“); právne posúdil vzťah strán ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy a za nesporné považoval zistenie, že žalovanému bol na jeho účet poskytnutý úver v sume 1.350,- €, t.j. už po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru, pričom žalovaný uhradil žalobcovi celkom sumu 163,74 €. Po preskúmaní uzavretej úverovej zmluvy zistil, že táto nespĺňa zákonom požadované náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písmen g) a j) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval v tejto súvislosti, že v zmluve bola uvedená nesprávna hodnota RPMN, nakoľko v nej žalobca nepremietol fakt, že v skutočnosti boli žalovanému poskytnuté peniaze vo výške zníženej o poplatok za poskytnutie úveru (administratívny poplatok) v sume 150,- €. Z úverovej zmluvy mal tiež za preukázané, že strany uzavreli aj dohodu o poskytnutí služby, ktorú však žalobca so žalobou nepredložil, a preto súd nemohol posúdiť jej obsah, považoval však za zrejmé, že ide o samostatnú zmluvu, ktorej vznik je podmienený vznikom úverovej zmluvy. Považoval ju preto za doplnkovú službu súvisiacu s poskytnutým úverom, čo vyplýva aj z toho, že odplata za službu, ktorá bola predmetom dohody o poskytnutí služby mala byť podľa zmluvy splácaná spolu so splátkami úveru. Splátky za uvedenú službu sú tak poplatkami spojenými s úverom. Pokiaľ v danom prípade bolo poskytnutie úveru podmienené aj platením poplatkov za služby týkajúce sa výberu splátok úveru, tieto poplatky podľa posúdenia súdu musia byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a tiež do výpočtu RPMN. Zo zmluvy o úvere vyplýva, že do výpočtu RPMN boli zahrnuté len splátky istiny úveru a úrokov v sume 47,17 €, pričom žalovaný mal okrem nich uhrádzať aj sumu 34,70 € ako splátku podľa dohody o poskytnutí služby, a tak celková splátka uhrádzaná žalovaným bola 81,87 €, pričom je zrejmé, že splátka z dohody o poskytnutí služby nebola zohľadnená pri výpočte RPMN, ktorá v zmluve je uvedená nesprávne 25,73 % v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že v zmluve je taktiež nesprávne uvedená celková čiastka, ktorú musí dlžník uhradiť v sume 2.131,14 €, ktorá podľa zmluvy pozostáva z úveru, úrokov a poplatku za poskytnutie úveru. Prepočtom súd zistil, že žalovaný mal za úver uhradiť sumu 1.981,14 € (súčin mesačnej splátky úveru 47,17 € a počtu splátok 42), do tejto sumy však mal byť započítaný aj poplatok za úver v sume 150,- €, ako aj splátky podľa dohody o poskytnutí služby v celkovej výške 1.457,40 € (34,70 € x počet splátok 42), a teda celková suma úveru, ktorú mal dlžník uhradiť, činí 3.588,54 €. Celkové náklady žalovaného za úver vo výške 1.500 €, tak predstavujú sumu 2.088,54 € (3.588,54 € mínus poskytnutý úver 1.500 €). Z týchto obsahových nedostatkov úverovej zmluvy súd prvej inštancie vyvodil s použitím ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) zák. č. 129/2010 Z.z. domnienku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaného tak zaviazal na zaplatenie sumy 1.186,- € predstavujúcej rozdiel medzi výškou skutočne poskytnutého úveru v sume 1.350 € a sumou 163,74 €, ktorú žalovaný uhradil žalobcovi, a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. V dôsledku omeškania žalovaného so zaplatením dlžnej sumy 1.186 € žalobcovi vznikol nárok tiež na úroky z omeškania s použitím ust. § 517 ods. 2 OZ v percentuálnej výške vyplývajúcej z ust. § 3 ods. 1 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to od zosplatnenia úveru 13.9.2015 vo výške 5,05 %, avšak keďže žalobca žiadal priznať úroky z omeškania len v rozsahu 0,55 % ročne (úroky vo výške 5,05 % ročne žiadal priznať až po tom, keď zmluvná pokuta a úroky z omeškania by dosiahli sumu 1.500 €), preto súd prvej inštancie podľa ust. § 216 ods. 1 CSP rozhodol v zmysle

návrhu žalobcu. Nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty súd posúdil ako nedôvodný vzhľadom na to, že zmluva o úvere bola vopred pripravená veriteľom a žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť jej obsah, mohol ju len podpísať v znení pripravenom veriteľom a túto zmluvnú podmienku súd nepovažoval za individuálne dojednanú, keďže veriteľ nepreukázal opak v zmysle ust. § 53 ods. 2, 3 OZ. Navyše dojednanie zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne z dlžnej sumy uvedené v článku 8 zmluvy o úvere súd považoval za neurčité, nejasné, pričom akcentoval, že priemerný spotrebiteľ musí poznať rozsah svojho záväzku, a to aj v prípade omeškania a z uvedených dôvodov žalobu v časti zmluvnej pokuty zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP vzhľadom na čiastočný procesný úspech strán v spore. Nakoľko žalobca bol úspešný v rozsahu 65 % (čo do sumy 1.186 € zo žalovanej sumy 1.817,40 €) a žaloba bola zamietnutá v sume 631,14 €, ktorá predstavuje 35 % žalovanej istiny, žalobca bol teda úspešný v 30 % (65 % mínus 35 %), a preto mu priznal 30 % náhradu trov konania proti žalovanému s tým, že o jej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

4. Rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (II.) a vo výroku o náhrade trov konania (III.) napadol včas podaným odvolaním žalobca s návrhom, aby ho odvolací súd v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v tejto časti vyhovie a prizná mu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a vytkol v tomto smere súdu nesprávnosť, ktorej sa mal dopustiť pri aplikácii ust. § 2 písmen g) a i) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy. Argumentoval tým, že zo zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva údaj o výške splátky úveru 47,17 € a údaj o informatívnej platbe pre prípad uzavretia dohody o poskytovaní služieb. Súd prvej inštancie nevykonal žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb bolo povinné a nepotvrdil to ani žalovaný. V tejto súvislosti citoval znenie ust. § 2 písm. g) a i) zákona č. 129/2010 Z.z., v ktorom sú definované celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom a ročnou percentuálnou mierou nákladov. Podľa žalobcu vykonaným dokazovaním nebola preukázaná žiadna skutočnosť o tom, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb bolo podmienkou pre získanie úveru a nijako to nevyplýva ani zo samotného textu úverovej zmluvy, a preto súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, že pri výpočte RPMN sa malo uvažovať s celkovou platbou, ktorá okrem splátky úveru zahrňuje aj sumu platby podľa dohody o poskytovaní služieb. Súd prvej inštancie tak pochybil pri dokazovaní, pričom z rozsudku ani nevyplýva, akým dôkazom bolo preukázané, že RPMN je určená nesprávne. Namietal ďalej rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v časti zamietnutia nároku na zmluvnú pokutu. V tejto súvislosti citoval znenie ust. § 53 ods. 1 a 2, § 53b ods. 1 OZ, právny názor vyslovený v náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 3725/13 zo dňa 10.4.2014 (tzv. kauza bankových poplatkov) a znenie čl. 1 ods. 2 Smernice EP a Rady EÚ č. 93/13. Mal za to, že zmluvná pokuta dohodnutá v zmluve zodpovedá ust. § 53b ods. 1 OZ a jeho vykonávaciemu predpisu ust. § 3a nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. (ktoré citoval) a obmedzenia zmluvnej pokuty boli dodržané. Záverom vytkol súdu, že rozhodnutie o zamietnutí nároku na zmluvnú pokutu odôvodnil skutočnosťami, ktoré sú všeobecné, neurčité a nepreskúmateľné a súčasne v rozpore s ust. § 53b ods. 1 OZ, ktoré samo o sebe je normou na ochranu spotrebiteľa, čiže postup podľa tohto ust. nemôže byť s ochranou spotrebiteľa v rozpore a nie je ani porušením zákona, čo sú základné pojmové znaky akejkoľvek neprijateľnej podmienky.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Odvolaním žalobcu bol napadnutý rozsudok len vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, preto rozsudok vo vyhovujúcom výroku (odvolaním nenapadnutý) nadobudol právoplatnosť podľa § 367 ods. 2 a 3 CSP a v odvolacom konaní nebol preskúmaný.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, lebo súd prvej inštancie sa v rozhodnutí nedopustil skutkovej vady a vec tiež správne právne posúdil, a preto odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 29.1.2020 o 10.10 hod. po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

9. Žalobca svojimi odvolacími námietkami uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písmen f) a h) CSP a v ich intenciách nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy pre nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa.

10. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a predchádzajúci procesný postup súdu v konaní v rozsahu námietok žalobcom vymedzených v podanom odvolaní a v intenciách ním uplatnených odvolacích dôvodov a konštatuje, že sa stotožňuje so správnymi skutkovými závermi i právnym posúdením prejednávanej veci, ako aj s dôvodmi napadnutého rozsudku, na ktoré v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu odkazuje. Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nesprávne zistenie skutkového stavu, lebo súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov a prednesov sporových strán vyplynuli a vyšli za konania najavo, a neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, v jeho hodnotení dôkazov nie je logický rozpor a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 a nasl. CSP. Súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne ustanovenia právnych predpisov, ktoré aj správne vyložil a vyvodil zodpovedajúce právne závery o právach a povinnostiach sporových strán.

11. Odvolací súd sa stotožňuje so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a za správne považuje jeho závery o spotrebiteľskej povahe právneho vzťahu strán i záver o tom, že údaj o RPMN je v zmluve uvedený vo výške nezodpovedajúcej skutočnosti, a to v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa v dôsledku nezohľadnenia administratívneho poplatku za poskytnutie úveru a odplaty podľa dohody o poskytnutí doplnkovej služby v rámci celkových nákladov úveru. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu, podľa ktorého pri výpočte RPMN v zmluve mal žalobca do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom zahrnúť tiež administratívny poplatok, ako aj odplatu za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb vo výške 1.457,40 € (mesačne 34,70 €) podľa ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý údaj je celkom zřejmý z obsahu úverovej zmluvy a nejde iba o informatívnu platbu pre prípad uzavretia dohody, ako to tvrdí žalobca v podanom odvolaní. Uvedené poplatky žalobcovi zaisťovali prakticky ďalší príjem v rozsahu presahujúcom cenu za ním poskytnuté peniaze bez akejkoľvek materiálnej hodnoty či hodnotovej výhody pre žalovaného a ktoré podľa posúdenia odvolacieho súdu nepredstavovali nič iné, ako len ďalší zo známych spôsobov skreslenia ekonomických údajov úveru, s cieľom obísť zákonnú reguláciu výšky úrokov a úverovej odplaty. Žalobca si popri dôsledkoch obchádzania zákona touto obchodnou praktikou neuvedomil tiež, že z hľadiska limitov úverového zaťaženia spotrebiteľov nie je ani tak významné, ako je úverová odplata formálne označená v zmluve (či už ako úrok, alebo poplatok alebo inak), ale to, aby svojou výškou nepresahovala zákonom určenú hranicu. Podľa prepočtu odvolacieho súdu pri výške úveru 1.500 €, výške mesačnej splátky 81,87 € (splátka úveru 47,17 € + splátka v zmysle dohody o poskytnutí služby 34,70 €), poplatku za poskytnutie úveru 150 €, pri počte splátok 42, teda RPMN v úverovej zmluve nepredstavuje deklarovanú hodnotu 25,16 %, ale hodnotu 87,92 % a celková čiastka, ktorú musí dlžník za úver zaplatiť nezodpovedá v zmluve uvedenej sume 2.131,14 €, ale predstavuje čiastku 3.588,54 €, ako to správne zistil súd prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu i podľa posúdenia odvolacieho súdu je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

12. Vo vzťahu k spôsobu právneho posúdenia týchto rozhodujúcich právnych otázok odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku a na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích námietok žalobcu dodáva nasledovné dôvody: Súd prvej inštancie záväzkový právny vzťah strán, v ktorom žalobca konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a žalovaný nesporne v takomto postavení nevystupoval (§ 52 ods. 3 a 4 OZ), správne posúdil ako spotrebiteľský podľa ust. § 52 a nasl. OZ zákonníka a správne aplikoval na úverovú zmluvu uzavretú medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným v hmotnoprávnom postavení spotrebiteľa tiež zákon č. 129/2010 Z.z. a ust. § 53 ods. 1 OZ, zakazujúce v spotrebiteľských zmluvách uvádzať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Inak povedané, zmluvná voľnosť účastníkov

spotrebiteľskej zmluvy je obmedzená tiež tým, že nedovoleným, a teda neplatným, je i dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil so zmluvou, že si prečítal aj všeobecné obchodné podmienky, že podpisom s nimi vyjadril súhlas a že súhlasil s každým takto upraveným inštitútom, povinnosťami na ňom viaznúcimi, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle, či formálnu oddelenosť niektorého z dojednaní, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzrozumený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ tou ktorou podmienkou zaoberal. Takto podľa názoru odvolacieho súdu treba z pohľadu ust. § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. nazerať aj na zmluvnú podmienku dohody o poskytnutí služieb. Táto nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah do právneho postavenia spotrebiteľa, pretože nezanedbateľne zvyšuje jeho náklady spojené s úverom bez zrejmej materiálnej protihodnoty. Nemožno preto racionálne pripustiť, aby náležite informovaný spotrebiteľ dobrovoľne a bez vplyvu na možnosť dohodnutia zmluvného vzťahu i bez, pre neho nevýhodnej podmienky, takúto nevýhodnú podmienku prijal; na strane druhej je notorieta, že dodávateľa predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozpoložení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané, alebo nemajú reálne na výber a v záujme poskytnutia úveru, neraz v ťaživých životných situáciách, pristúpia na akékoľvek úverové podmienky. Ani v posudzovanej veci nebola tvrdená a ani dokazovaním zistená skutočnosť, ktorá by túto, inak paušálne sa vyskytujúcu situáciu pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, v akomkoľvek smere pozmenila. I tu nemožno inak ako skonštatovať, že žalovaný rozhodne nemal objektívne vzaté ekonomický, právny, praktický, ani iný dôvod, pokiaľ by o dohode o poskytovaní služieb bolo jednané, a to korektne natoľko, aby tomu i porozumel a pokiaľ by i mal reálne na výber, aby na túto podmienku pristúpil. Takúto, pre spotrebiteľa na prvý pohľad zásadne nevýhodnú zmluvnú podmienku nestačí podľa úvahy odvolacieho súdu kompenzovať len tým, že na ňu spotrebiteľ pristúpi na osobitnom formulári, v ktorom navyše vyhlási, že na ňu pristúpil dobrovoľne. Dostatočné vyváženie nerovnováhy totiž rozumne predpokladá dojednanie adekvátnej protihodnoty tejto nevýhody pre spotrebiteľa za súčasnej úpravy primeraných záruk jeho ochrany, imanentnou súčasťou ktorej sú tiež jasne, určito a zrozumiteľne formulované zmluvné podmienky a tiež ekonomicky prijateľné bremená kladené na spotrebiteľa. V opačnom prípade je predstava, že náležite informovaný a poučený spotrebiteľ si z alternatív - úver so službou, majúcou vo svojej podstate len informatívnu povahu a ten istý úver bez tejto služby, avšak viac ako o polovicu lacnejšie, vyberie tú prvú, napriek tomu, že preňho nemá jasný a konkrétny hodnotový význam a len výrazne zvyšuje jeho náklady, absolútne nemysliteľná. Súd prvej inštancie bol preto pri posudzovaní údajov o RPMN v úverovej zmluve vedený správnu právnu úvahou a v súlade so zákonom uzavrel, že z dôvodu skreslenia podmienok poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa, vyjadrením čoho je v úverovej zmluve nesprávne vyjadrený údaj o RPMN a celkovej výške nákladov spojených s úverom, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkový v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

13. Súd prvej inštancie dospel tiež k vecne správnej závere o neplatnosti dojednaní o zmluvnej pokute v čl. 8 bod 8.1 úverovej zmluvy pre rozpor so zákonom, a to z dôvodov uvedených v preskúmanom rozsudku, na ktoré odvolací súd odkazuje a v celom rozsahu sa stotožňuje so správnu právnu úvahou i náležitou argumentáciou súdu prvej inštancie. Vo vzťahu k tejto časti uplatneného nároku žalobca v odvolaní celkom neopodstatnene vytýkal nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku a argumentoval tým, že zmluvná pokuta bola dohodnutá v súlade so zákonom. V odvolaní však neuviedol žiadne relevantné námietky a skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť právneho posúdenia uplatneného nároku na zmluvnú pokutu súdom prvej inštancie a vecnú správnosť preskúmaného rozsudku, pokiaľ ním bola žaloba v tejto časti ako nedôvodná zamietnutá.

14. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa ust. § 387 ods.1 CSP potvrdil rozsudok v znení opravného uznesenia v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, ako vecne správny.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nemal úspech v odvolacom konaní, preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a úspešnému žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy preukázateľne nevznikli (zo spisu nevyplynuli), preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné, môže ho podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 423 a § 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).